

Titlu original (eng.): Hope for Tomorrow

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
DEAN, CAROLE

O ofertă de nerefuzat / Carole Dean

Traducător: Mirela Dorobanțu

București: Editura și Tipografia Alcris, 2019.

ISBN 978-606-736-285-5

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC “

CAROLE DEAN

O ofertă de nerefuzat

Traducerea și adaptarea în limba română de:

MIRELA DOROBANȚU

Editura și Tipografia

ALCRIS

EDITURA ALCRIS,
vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC"

1056	Mary James	-O propunere surprinzătoare
1057	Kay Hooper	-Iubire sau nimic
1058	Stella Frances Nel	-Pasărea cântătoare
1059	Annette Broadrick	-Nopti uitate
1060	Anne Shorr	-Între două iubiri
1061	Carole Dean	-Furtună de primăvară
1062	Anne Hampson	-Dragoste în insulă
1063	Beryl Bainbridge	-Întâlnire riscantă
1064	Essie Summers	-Primăvară în septembrie
1065	Pat West	-Calea înțelegerii
1066	Martha Vincent	-Prizoniera dragostei
1067	Mary Pearson	-Flacăra nestinsă
1068	Judith Hershner	-O scrisoare neprevăzută
1069	Beth Brookes	-Dorință sălbatică
1070	Anne Bellamy	-Învață să iubești din nou
1071	Theresa Dale	-Îmblânzirea scorpiei
1072	Caroline Farr	-Zeita soarelui
1073	Marilyn Mayo	-Trăind din amintiri
1074	Amanda Clark	-Planul lui Shannon
1075	Helen Ray	-Regina gheturilor
1076	Daisy Logan	-Serenadă pentru un înger
1077	Carol Bogolin	-O căsătorie salvată
1078	Paula Firth	-Inima bine păzită

Capitolul 1

Lindsay era sub duș când auzi telefonul sunând și primul instinct fu să-l ignore. Presupunând însă că era Aston, s-o anunțe că nu poate veni la întâlnire, ieși din cabină, își puse halatul de baie și traversă în grabă holul până în camera de zi, lăsând urme umede pe mochetă.

- Alo?

- Lindsay... sunt Alice.

- Oh, bună, răspunse tânăra femeie, simțind cum i se prelinge apa din părul roșu pe șira spinării. Eram la duș și n-am apucat să mă șterg... E ceva urgent?

- Îmi pare rău... Am vrut doar...

Cumnata ei era incoerentă, situație neobișnuită la femeia al cărui singur interes era familia ei. Părul și sprâncenele ei arămii, timiditatea, o duceau mereu cu gândul pe Lindsay la o veveriță atentă, mereu precaută față de tot ce o înconjoară.

- S-a întâmplat ceva?

Alice ezită o clipă, apoi întreabă nesigur:

- Stephen e cumva la tine?

- La mine? Nu e aici. Trebuia să vină? Întrebă mirată tânăra femeie, privind la ceasul aflat pe șemineu.

Aston urma să vină într-o jumătate de oră ca să meargă împreună la teatru și n-ar fi vrut să fie reținută. Fără să-i răspundă la întrebare, Alice continuă:

- L-ai văzut de ieri?

- Nu. Alice, s-a întâmplat ceva? repetă Lindsay, speriată de starea cumnatei sale.

- Dacă a vorbit cu tine, te rog mult să nu mă minți. Spune-mi adevărul!

- De ce naiba te-aș minți? N-am vorbit cu el de mai bine de o săptămână, când m-a sunat să mă întrebe când mă întorc. I-am spus că în curând și că voi trece pe la voi.

Lindsay n-ar fi intervenit niciodată în viața fratelui ei - cum nici acesta nu o făcuse, indiferent de deciziile pe care le luase ea - dar tonul cumnatei îi dădu de gândit, astfel că îndrăzni s-o întrebe dacă se certaseră.

- A dispărut! suspină Alice.

- Cum să dispară? Ce vrei să spui? De când?

- Azi-noapte n-a venit acasă și azi nu s-a dus la fabrică. Am tot întrebat, dar nimeni nu știe unde ar putea fi, răspunse tânăra femeie printre suspine. Oh, simt că îmi pierd mințile! Sunt atât de îngrijorată și nu știu ce să fac...

Lindsay privi absentă tapetul de pe peretele din fața ei. Nu știa nici ce să întrebe, nici ce să spună. Când vorbiseră săptămâna trecută, fratele ei păruse foarte normal. Nu spusese nimic care s-o avertizeze de vreo

schimbare în comportamentul lui. Mai mult, era ultima persoană care ar fi dispărut fără urmă. Era calm și vesel și lăsa impresia că ține lucrurile sub control.

- Ai sunat la poliție? întrebă în cele din urmă.

- Nu, nu încă... Nu eram sigură... Ar trebui s-o fac? A plecat de doar douăzeci și patru de ore și ar putea exista o explicație logică. Poate a lăsat un mesaj care n-a ajuns încă la mine... Dacă anunț dispariția și el vine acasă, aș fi jenată, iar el s-ar înfuria că am exagerat și am dat amploare situației.

- A plecat cu mașina?

- Da, a plecat cu ea ieri-dimineață. Crezi că a avut un accident? întrebă agitată tânăra femeie.

- E posibil, răspunse Lindsay, căruia nu-i trecu altceva prin minte. Sigur avea la el ceva ce ar putea duce la o identificare ușoară. Dacă ar fi fost implicat într-un accident, am fi fost...

- Nu știu... Bănuiesc că da... Are cardurile de credit și carnetul de șofer în portofel, răspunse din ce în ce mai tulburată Alice. A trecut mult timp de când a plecat, ieri, de la fabrică. Nu-i stă în fire să întârzie... Vine mereu direct acasă...

- Poate a fost nevoit să plece urgent într-o călătorie de afaceri și a uitat să te anunțe.

- Nu-i stă în fire, repetă tânăra femeie.

Lacrimile pe care le simți în vocea cumnatei sale o făcură pe Lindsay să presupună că nu-i spunea tot, dar nu putea fi sigură dacă nu erau față în față.

- Eram la duș, așa că durează zece minute să mă îmbrac. Ajung la tine în cel mult o oră și vom decide împreună ce e de făcut.

- Oh, îți mulțumesc, Lindsay!

Tremurul din vocea Alice confirmă bănuiala lui Lindsay. Cumnata ei n-ar fi sunat-o doar ca să verifice dacă soțul ei era la sora lui, fusese un strigăt disperat după ajutor. Această reacție n-o miră, deoarece știa că puterea în mariajul lor era dată de Stephen, omul pe care te puteai baza în orice situație. De câte ori erau împreună, Alice stătea aproape de el, asculta ce spunea și adăuga rareori ceva, lăsând toate deciziile în seama lui. Dacă Alice se putea compara ușor cu o veveriță sperioasă, Stephen era stejarul care o adăpostea.

După ce-și uscă părul, care se aranjă singur în jurul obrazilor în suvițe arămii, îmbracă o bluză simplă din mătase albă și o fustă neagră. Tocmai terminase să se machieze când auzi soneria. Știa că e Aston, pentru că numai el suna de trei ori scurt. Venise mai devreme, ceea ce era foarte bine pentru că n-ar fi vrut să-i lase un bilet prin care să-l înștiințeze de schimbarea planurilor.

- Bună, frumusețe! o salută el din spatele unui buchet enorm de flori: trandafiri, garoafe și frezii al căror miros era reținut de amabajul sofisticat.

- Sunt superbe, mulțumesc, zâmbi Lindsay, acceptând florile. Intră; le pun în apă înainte să se pălească, zise ea și se duse în bucătărie, urmată de Aston.

Apartamentul ei se afla la etajul doi al unui bloc din centrul Londrei.

Camerele erau mici, dar mobilate modern, confortabile pentru ea și pisica ei, și suficient de aproape de West End ca să meargă pe jos.

Lindsay umplu cu apă un vas din ceramică, desfăcu celofanul și aranjă florile, în timp ce Aston îi urmărea mișcările sprijinit de perete.

- Îmi pare foarte rău, spuse ea peste umăr, dar mă tem că va trebui să amânăm întâlnirea din seara asta. A intervenit ceva - niște probleme în familie. Trebuie să merg urgent la cumnata mea, care m-a sunat și mi-a cerut ajutorul. Am încercat să iau legătura cu tine, dar...

- Ce s-a întâmplat? se încruntă bărbatul.

Nu era un bărbat chipeș, dar trăsăturile regulate, simțul umorului și personalitatea plăcută îl făceau atrăgător. Avea păr blond-închis, ochi căprui și un zâmbet minunat. Era înalt și musculos, dar era greoi. În sufletul tinerei femei nu trezea însă o emoție deosebită. Începuse s-o urmărească imediat după ce se cunoscuseră, bombardând-o cu apeluri telefonice și vizite de multe ori neanunțate.

La început, Lindsay îl tratase cu răceală, pentru că nu avea dispoziția necesară să socializeze cu bărbați. După ce refuzurile ei politicoase nu avuseseră niciun efect, fusese nevoită să-i spună că nu era interesată de o relație. Asta nu schimbaseră cu nimic lucrurile. Aston continua să se întoarcă zâmbind la ea, de parcă răceala cu care-l respingea îl amuza. În cele din urmă, tactica lui de "picătură chinezească" se dovedise irezistibilă și Lindsay începuse să râdă și să accepte invitațiile lui.

- Se pare că fratele meu a făcut o boacăna, îi explică în timp ce aranja florile, adulmecându-le parfumul. Ei, cum ți se pare? îl întrebă încântată, întorcându-se cu vaza spre el.

- Drăguț. Ce vrei să spui prin boacăna? Și-a părăsit soția?

- Nu sunt sigură. Alice nu era deloc coerentă la telefon. Îmi pare rău

de biletele la teatru, Aston. Poate găsești pe cineva să meargă în locul nostru... Ar fi păcat să se irosească.

- Nu mai contează, zise el, ridicând din umeri.

Era genul de persoană care se exprima mult prin gesturi și care vorbea ajutându-se de mișcările umerilor și ale palmelor, gesticulând ca italienii.

- Unde locuiește fratele tău? Te conduc.

- Ești foarte amabil, dar... Ești sigur?

- Ia-ți haina și să mergem!

Lindsay îi zâmbi slab: era tipic pentru el să preia controlul. Era genul care rezolvă tot și care-și ținea viața sub control, ca și firma pe care o conducea - cu umor, hotărâre și o energie care îl făcuse popular printre angajați. Bărbatul deținea în Londra câteva magazine de electronice. Lindsay îl cunoscuse prin fratele ei, care producea componente electrice. La rândul lui, Stephen se împrietenise cu Aston la un târg internațional desfășurat în Germania, în urmă cu doi ani. Nu colaborau direct din punct de vedere profesional, dar socializau cu diferite ocazii.

Mașina lui era parcată în apropierea clădirii, un Ferrari cu un motor care torcea ca o pisică și parcurgea kilometri fără efort. Lui Aston îi plăceau mașinile puternice și hainele de calitate și, nefind căsătorit, și le permitea.

Acum, îi deschise portiera lui Lindsay și așteptă să urce pe locul pasagerului, după care ocoli mașina și se așeză la volan. După ce porni motorul, o întrebă:

- Stephen are vreo problemă? Sau e ceva personal?

- Ți-am spus; habar n-am în acest moment ce s-a întâmplat. Bănuiesc că s-a certat cu Alice și ea n-a putut să-mi spună la telefon. Nu-mi vine

în minte niciun alt motiv pentru care ar pleca de acasă. Tu știi ceva? Ai auzit ceva? Nu sunt probleme la fabrică, nu-i așa?

- Toți înotăm în ape tulburi zilele astea, răspunse bărbatul fără s-o privească. Se uita numai la drum și pe chipul lui nu se citea nimic. În caz că n-ai auzit, trecem printr-o recesiune.

- Stephen e afectat de asta? N-a spus nimic... Cel puțin, nu mie.

- Ți-ar fi spus dacă era așa? o întrebă el cu blândete.

- Probabil că nu, suspină tânăra femeie. Obişnuiește să țină problemele pentru el. Stephen nu uită niciodată că e fratele mai mare.

- E cu cinci ani mai în vârstă decât tine, nu-i așa? zâmbi Aston.

- Șapte!

- Asta înseamnă că tu ai...

- Douăzeci și cinci, îl tachină și ea. Dacă te întrebi cum de sunt atât de înțeleaptă la vârsta mea, află că am acumulat multe cunoștințe până la vârsta asta.

- Nu mă gândeam la asta, ci la faptul că Stephen pare mai în vârstă. Eu am crezut că are vreo patruzeci de ani. Are fața plină de riduri, continuă gânditor. De cât timp conduce fabrica?

- De la moartea tatălui meu. Stephen avea atunci nouăsprezece ani și fabrica avea trei, patru angajați. A început să extindă afacerea în urmă cu cinci ani și acum are vreo patruzeci de angajați.

Lindsay era foarte mândră de reușita fratelui ei. Când murise tatăl lor, ea avea numai doisprezece ani și după numai trei ani a rămas orfană și de mamă. După moartea prematură a soțului ei, doamna Grainger nu și-a mai îngrijit sănătatea, iar infarctul suferit într-o zi fusese atât de puternic, încât nu s-a mai recuperat. Rămas fără niciun sprijin, Stephen preluase atât frâiele fabricii, cât și pe cele ale gospodăriei. Bărbatul nu

se căsătorise până când sora lui nu plecase de acasă și până atunci cei doi frați fuseseră foarte apropiați. Privită de un străin, relația lor părea distantă, dar deși niciunul nu-și arăta deschis afecțiunea, se iubeau foarte mult și erau afectați de întâmplările din viețile lor.

- Cinci ani? Bănuiesc că a fost în perioada când...
- M-am căsătorit, completă ea sec.
- Randall și-a arătat interesul față de afacerea fratelui tău? Întrebă degajat Aston, dar Lindsay simți că se uită la ea cu coada ochiului.
- Din punct de vedere financiar? Nu cred. A fost mereu o afacere de familie și fratele meu n-a fost dispus să cedeze din acțiuni nici măcar lui Daniel, răsă ea scurt. Nu că Daniel Randall ar fi fost interesat de o firmă atât de puțin profitabilă ca Grainger. Nu era interesat să preia decât firme mari.
- M-am gândit că din moment ce Stephen e fratele tău...
- Pot să-ți spun că nu-l cunoști pe Daniel, îl întrerupse ea. Ar fi primul care ți-ar spune că sentimentele nu au ce căuta în afaceri.
- Am auzit că e nemilos.
- Cine ți-a spus? Probabil vreun prieten de-al lui. Termenul e mult prea generos. Daniel Randall e un rechin! El nu fuzionează cu alte firme, le înghite și scuipă resturile, fără să-i pese cine suferă în timpul acestui proces. Mă bucur că Grainger nu i-a atras atenția. Dumnezeu știe ce s-ar fi întâmplat cu fabrica după divorțul nostru, dacă ar fi fost interesat de ea.
- Nu-l plăci prea mult pe fostul tău soț, nu-i așa? Întrebă Aston zâmbind, în timp ce intra pe aleea care ducea la casa albă în care locuiau Stephen și Alice.
- Să-l plac? Dragul meu, este puțin spus! mormăi tânăra femeie,

coborând din mașină. Îl disprețuiesc, adăugă ea cu năduf, ocolind mașina ca să ajungă lângă Aston.

Luminile de la felinarele stradale îi făceau părul să lucească precum aurul vechi și bărbatul o privi cu admirație.

- Mă bucur că nu am parte de competiție din partea asta, admise el. La început, când m-ai tot refuzat, m-am gândit că încă mai ai sentimente pentru el. La urma urmelor, e un bărbat chipeș și n-aș fi fost surprins dacă ai mai fi fost atrasă de el.

- De Daniel Randall? Fii serios, am prea mult bun-simț! Eram prea tânără când m-am măritat cu el, dar după ce am aflat cât e de ticălos n-am mai pierdut timpul să rămân cu el.

- Cât de verzi sunt ochii tăi noaptea. Semenii cu o pisică furioasă, răsă Aston. N-aș vrea să-ți simt ghearele pe fața mea.

- Nu le vei simți atâta timp cât nu vei uita că le am.

- Oh, le-am observat. Le-ai scos încă de la început. Plăteam polițele lui Randall, nu-i așa?

- Mda, în perioada aceea nu voiam să aud de bărbați, ridică ea din umeri, intrând pe aleea care ducea la ușă.

- Și acum? Întrebă bărbatul când o ajunse din urmă. Ce părere ai acum?

Înainte să-i răspundă, se deschise ușa și apărură Alice. Bucuria din ochii ei dispărură imediat și buzele începură să-i tremure când văzu că în fața ușii nu era cel pe care-l aștepta.

- Oh, tu ești, Lindsay...

Era evident că tresărise plină de speranță când auzise motorul mașinii. Alice era foarte palidă, iar părul îi era în dezordine. Mai mult, părea să-și fi pus fără nicio noimă hainele pe ea. Purta blugi mototoliți

și uzați, iar cămașa roșie era pe jumătate ieșită din pantaloni și-i lipsea nasturele de sus. Părea uimitor de tânără, aproape un copil, Lindsay observând că plânsese: avea pleoapele umflate și roșii de atâtea plâns.

- Nicio veste de la Stephen? o întrebă Lindsay după ce o sărută pe obraz.

Alice clătină deznădăjduită din cap, după care se uită la Aston.

- Tu l-ai văzut? întrebă ea cu speranță.

- Nu, răspunse cu blândețe bărbatul. Dar nu trebuie să te îngrijorezi. Pot fi o mulțime de motive pentru faptul că n-a luat legătura cu tine.

Alice intră în casă cu umerii lăsați, iar Lindsay și Aston o urmăriră în camera de zi. Aici domnea dezordinea: pe podea erau împrăștiate jucării și pe canapea era deschisă o carte pentru copii. Imediat își făcu apariția un câine mare roșcat, care lătră înaintea să-l lase pe Aston să-l mângâie pe cap.

Alice se uită nesigur la cei doi. Nu-l cunoștea prea bine pe Aston, așa că reacționează ca de obicei în preajma străinilor - rămase tăcută. Timidă și prudentă, avea cam aceeași vârstă ca Lindsay, dar lăsa impresia că e mult mai tânără, poate și pentru că se căsătorise cu Stephen la doar un an după ce absolvise liceul și nu apucase să vadă prea mult lumea. Matthew, primul lor copil, se născuse la doar optsprezece luni după nuntă, iar micuța Victoria venise pe lume un an mai târziu. Alice nu voia să-și lase copiii în grija bonelor încât și lui Lindsay îi permitea rareori să aibă grijă de copiii ei.

În cele mai multe seri, Alice și Stephen stăteau acasă - ascultau muzică, se uitau la emisiunile preferate sau citeau. Alice nu fusese niciodată o persoană foarte sociabilă și Lindsay înțelegea că prezența lui Aston o deconcerta.

- Ce-ar fi să facem o cafea? sugără Lindsay și cumnata ei o privi recunoscătoare. Vrei, Aston?

- Mi-ar plăcea, răspunse bărbatul, continuând să se joace cu câinele.

- Lipsim câteva minute, așa că poate vrei să faci loc pe canapea până ne întoarcem.

- Mă tem că e dezordine, se scuza Alice. N-am avut timp să...

- Nu contează; pare confortabil, o asigură zâmbind Aston.

Alice se grăbi să iasă și Lindsay îi zâmbi scurt prietenului ei.

- N-am dat dovadă de prea mult tact; ar fi trebuit să-mi dau seama că nu se va simți prea bine când am pomenit de dezordine, dar ar trebui să înțeleagă și să accepte că nu e o problemă când sunt copii mici în casă deoarece e dificil să fie totul la locul lui.

- Du-te și vorbește cu ea. Pare că nu se simte bine.

- Da, oftă Lindsay. Mă întreb ce naiba s-a întâmplat.

- Căsnicia...

- Oh, da. De ce continuăm s-o alegem?

Alice pregătea cafeaua cu mișcări mecanice și Lindsay o privi pe gânduri. Ce se întâmplase între fratele ei și soția lui?

- Cum s-a comportat ieri? întrebă ea, făcând-o pe tână femeie să tresară și să privească derutată peste umăr.

- Poftim? Ah, te referi la Stephen...

- La cine altcineva? Nu la el te gândeai?